

„Imelik – Nõuandja“

ENSV
MUSEUM

244

Tõlkija kirjastus.

„Imelik — Nõuandja.“

Tõlkinud A. Karunga.

Wäikeses onnis, kena kuusemetsa varjul, mis asub kuskil mägestikus Põhja-Ameerikas, põlwitavad nuttes kolm last oma isa suriwoodi ees.

„Lapsed,“ sosistab isa, „ärge nutke, mina lähen ema juurde taewa, Jeesus jääb aga teie juurde. Tema on öelnud: „mina ei taha teid waeseks lapsesks jätta, mina tulen teie juurde.“ „Küll Tema muretsneb teie eest. Tema nimi on „Imelik“, küll Ta teid aitab ka imeliselt. Ta ütleb: „hüüa mind appi ahastuse päewal, siis tahan ma sind sest wäljakiskuda — —“ Warssi pääle selle kõneluse sulges isa jäädawalt oma filmad. Peeter, Marie ja Liisi olid nüüd täiesti waeslapsed, sest ema oli neil aasta eest ära surnud. Isa, kes eluaeg sellega tegelema, et uurijana mägestikkudes otsida tulutoowamaid söekaewandusi ja metallisooni, oli alles nelja nädala eest oma lastega siia saabunud, siin haigestus ta raskesti ja sai Jumalast ärakutsutud. Rahutu rändur oli nüüd pääle mõninga raste maru ja elutormi jõudnud rahusadama. Teed sinna oli talle juhitanud tema armas usklik abikaasa, kes aasta eest koju läinud.

Pääle mäemeeste, kes nende läheduses elasid, polnud neil ühtegi sõpra; need tulid ka ja aitasid lapsi isa mahamatta. Mingisugust muud warandust isa neile ei jätnud, kui wana lapitud tell, wana puuwanker ja hobusekronu, kelle nimi oli „Tom“. Paar taalbert leidisid nad ka isa rahakotist. Kuhu jääwad nad?

Millega toidawad ennast? Nii küsivad seitsmeteistkümmne aastane Peeter ja wiieteistkümmne aastane Marie üks-teiselt isa matuse õhtul, kui väikene öde Liisi muretult magas kuuseokstest tehtud ja pühwlinahkadega kaetud fängis. Peeter ja Marie, ehk küll väga kurwad isa surma puhul, polnud siiski trööstimatud, sest nad tundsid Jumalat oma isana ja usaldasid Teda lapselikult. Usklik ema oli juhatanud neid Jeesuse juurde. Siiski nüüd, kus isa kirstuga kalmule kantud, waldas neid sügaw lein ja üksildustunne.

Peeter wöttis piibli laualt ja luges Matteuse ewang. 6 peatükist 25 salmist kuni 34. Need Jeesuse enese sõnad trööstisid ja julgustasid neid väga.

Linnud taewa all — lillekesed wäljal — olid Jumala kaitse all; Tema muretles nende eest; miks siis mitte oma inimlaste eest. „Eks teie ole palju ülemad kui nemad?“ ütles Jeesuse püha suu. Kuidas ja mil wiisil Jumal neid aitama saab, seda ei osanud nad küll endale mitte ettekujutada.

„Marie, tead, peame katsuma „Santa Fee“ linna-kesse rännata, talweks jääme sinna ja suwel läheme „Kansasse“, sääl annab walitsus tasuta maid inimes-tele harimiseks.“

„Kuidas saame aga niikaugale nii wäheste rahaga?“ kahtles Marie.

„On waid üks wõimalus, õekene, sõita sinna meie endi „Tomiga“. Kas aga meie wilets hobune meid sinna jaksab wiia, see on teine küsimus.“

„Julgeme seda, Jeesuse nimel, Tema tuleb meiega ühes.“

„Kas ma aga sääl teenistust leian?“

„Peeter, isa wiimased sõnad olid: „hüüa mind appi

ahastuse päewal, siis tahan ma sind sest wälja kiskuda." Ja prohwet Jesaja kirjutab, et Jeesuse nimi on „Imelik—Nõuandja.“

„Sul on õigus, Marie, alandame Jumala ette ja räägime Temaale kõik. Tema annab meile hääd nõu ja wõib meid imelikult aidata, sest et ta nimi on „Imelik.“

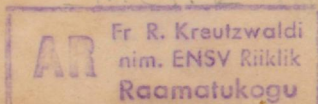
„Armas taewane Isa, sina oled ütelnud: „paluge, siis peab teile antama.“ Meie palume sind, aita meid meie hädas. Ole meile nõuandjaks ja wii meid imelikult läbi nende raskuste, sest sinu nimi on „Imelik“. Sina, Jeesus, ütled oma sõnas, et „teie taewane Isa teab, et teile seda kõik tarwis läheb.“ Ja meie, sinu wäiksed, nõrgad lapsed usume, et Sina ka seda tead, mis meile tarwis läheb. Kuule meid, armas Isa, taewas. Amen.“

Pääle palwet oli kõik hirm ja kartus tumeda tulewiku eest kui ära pühitud. Nad usaldasid oma taewast isa ja see andis nende südamesse imeliku julguse, rõõmu ja kindluse.

Teisel hommikul panid nad oma wäheste waranduse kokku. Tom rakendati wantri ette, mille üle oli suur puldaniriie tõmmatud tuule, tuisu ja külma kaitseks. Mäeelanikud, kes kõigiti olid lastele abiks olnud, hüüdsid neile troostisõnu ja õnnesoowe järele ja nüüd läks teekond wanadusest jõuetuma Tomiga wäga aeglaselt edasi.

Ilm oli hästi soodne. Mässitud soojade pühwlinahkadesse ei tunnud nad külma.

Rüll oli Peeter julge ja tubli pois ja Mariega mõlemad jumalakartlikud — — saabus waid siiski hetkeid sel pikal teekonnal, kus rõõm ja julgus tahtsid kaduda. Noil hetkil meelestusid neile isa wiimased sõ-

23.146

nad: „Hüüa mind appi ahastuse päeval“ ja „Tema nimi on Imelik—Nõuandja.“ Ilka uuesti leidsid nad enestele kinnitust Jumala töotustest ja palwelusest.

Nende väikene rahatagawara sulas nähtawalt kokku. Väikestest küladest, kust nad läbi sõitsid, muretsefid nad enestele toidupoolist. Tihti pidid nad puhkama wäsinud Tomi pärast. Raastundlikud inimesed lähedalt külalt töid neile siis liha, leiba, wõid ja mõnda muud toitu ning julgustasid neid edasisõiduks.

Saabus 24. detsember, püha jõulu õhtu. Lumi keerutas helbeid nende wantri ümber. Oli kaunis külm. Wiimaks ometi paistsid wäsinud reisijatele eemal „Santa-Fee“ tuled. Külmast kange kättega juhtis Peeter hobust. Wana Tom ei suutnud enam — lonkis waid üsna aeglaselt weel edasi.

Sääl hüüdis väikene Liisi: „Peeter, kas täna ei ole jõulu laupäew?“ —

„Jah, kallikene, on küll,“ ütles wend.

„Oh sa armas aeg!“ —

Peeter ja Marie waiksid pisarais. Nii waesed, kui ka wanemad olnud, jõulurõõmu olid nad neile walmistanud alati. Neile meenusid wiimased jõulud, kus nad kirikust tulles leidsid särawa kuuse, piparkooke ja mõned pisikesed kingitused. Ka Liisi mõtles sellele ning hüüdis: „Kas saame sel jõulul ka kingitusi ja kuuse?“

„Ma — ma ei tea seda, laps,“ — wastas Peeter kurwalt.

„Kas siin pole siis jõululast?“

„On küll — igalpool.“ —

„Sa wõiksid Lemale küll siis kirja kirjutada, kui saabume linna. Jõululaps peab teada saama, et ma soowin enesele ühe särawa kuuse paljude — paljude

kingitustega. Ja armsalt Jumalalt palun ma kõike seda, mida kõige rohkem wajame."

"Mida tahad sina, Peeter?"

"Midagi — mitte midagi, südamekene." —

"Mis? Isegi mitte piparkooke?" —

"Siiski — neid sööksin meeleldi." —

"Siis palun ma sulle piparkooke ja Mariele ilusa klaveri, sest ta armastab muusikat teha."

Wäikene wakis ja ristitas käed. Peeter ja Marie palusid wakiselt kaasa, ehk küll nende südamed saanud kurwaks Liisi kõneluse juures.

Tom ei saanud enam edasi, ta rakendati lahti ja nad jäid puhtama mõni kilomeeter linnast eemal.

Marie walmistas telliskiwidest, mida nad kaasa toonud, wäikese kolde, tegi tule ning keetis teed, kuna Peeter läks leiba tooma lähedalolewast talust. Ohtusöök jõddud, heitis Liisi magama. Tasa hüilis ta aga weel kord asemelt, upitas ennast ja kinnitas nõeltega oma sukad wantri puldani külge. (Mõnes maakonnas on see wiisiks jõuluõhtul, et jõululaps kingitusi wõiks sisse panna). Seda teinud, mainis ta endamisi: "Nüüd ei ole jõululapsel vähematki waewa, kui ta mulle midagi tahab sukkadesse panna, ta ei pruugi isegi oma bobuse seljast maha tulla." Seepääle uinus ta wakiselt oma kõwal asemel.

Peeter ja Marie istusid weel wiiwuks tule juurde ja waatasid mõttes tuule käes lehwiwaid sukki. Ükki hüüdis Peeter: "Meil on küll ainult nelikümmend penni, meelsamini aga annan wiimase raha wälja, kui et Liisi homme hommikul pettunult leiab olewat tühjaid oma sukad, mis ta selle usuga wälja pani, et jõululaps neid täidab." —

"Jah, läheme ja toome midagi linnast," ütles Marie. "Liisi magab nii magusasti, ega ta enne ei ärka, kui meie tagasi oleme."

Rattes õhest weel hästi finni ja wantri puldanit loomale tõmmates ruttasid nad linna poole. Linnas ostsid nad ühest poest mõned piparkoogid, ühe apelsini ja plekist lamba.

Teel koju poole nägid nad palju inimesi ühest uulit-fast sisse käänama.

„Ruhu nad küll lähewad, Peeter?“

„Läheme vaatame!“

Neile järele minnes, — seisid nad peagi heledasti walgustatud kiriku ees.

Nad seisatasid ukse peal, sest ei julgenud oma wi-letja rüü pääle waadates sisse minna. „Tulge aga pääle, armsad lapsed,“ ütles nendele lahkesti keegi mustades rõiwastes daam. Waadates endi määndunud rõiwastele raputasid nad aga kurwalt eitades pead. „Do — ei see tee midagi, Jumal armastab teid samuti kui rikkaid, kes on sammetis ja siidis.“ — Rõõmsalt astusid nad nüüd kirikusse, kus kaks särawat kuuske ter-wet ruumi heledasti walgustasid. Lapsed istusid lahke daami kõrwale ja olid üliõnnelikud lauldes jõululaule ja kuuldes kallist jõululugu. Wõõras proua waatas lapsi tähelepanelikult uurides, mida wiimased aga ei märganud. —

Sel ajal oli Liisikesel wantris wäikene wahejuhtum. Waewalt olid õde ja wend läinud, kui waljusti traawides möödusid wantrist üks salkfond lustilikke ratsa-nikke. Need olid pühulikütid, kes jõuluõhtuks linna sõitsid pidutsema. Wana plaanwanter, kattise puldanist kattega — wäsinud hobune, kes hõõguwa tuleaseme ees soojendas, äratasid nende tähelpanu. „Waadake seda toredat täkku!“ hüüdis keegi neist. „Ei tea, kellele kuu-lub küll see auline kondihunnik?“ Keegi meestest näi-tas piitsaga wantri puldani küljes lehwiwatele sukka-dele.

„Need on riputanud sinna keegi laps jõululapsele täitmiseks,“ mainis keegi teine neist. Mehed ratsutasid lähemale. Üks pikk, sirge, aga wanem mees hüppas hobuse seljast, vaatas sukkaele ja ütles: „Jõululaps pole neid veel täitnud, kardan, et nad jääwadki tühjaks.“

Samal hetkel vaatas väikese Liisi peake puldani alt välja ja kartlik lapsehäääl küsis: „Oled sina see püha jõululaps?“ Üllatunult tõmbus mees tagasi. Seltsimehed aga naersid: „Seekord oled sa püütud, Robert.“ —

„Minu nimi on Liisi Hayden,“ wadistas laps. — Kuuldes seda nime wõpatus mees, siis küsis ta näiliselt rahulikult: „Kas tõesti?“

„Kus on su wanemad?“ — „Mul pole wanemaid,“ pajatas wäike tüdruk. „Mul on ainult Peeter ja Marie, need läksid wist linna otsima jõululast. Urwad sa, onu, et nad leiawad Tema?“

„Wõib olla; kui jõululast aga mitte linnas pole, mis siis?“ Lapse huuled tujatasid.

„Siis jääwad minu sukad tühjaks jõuludeks, esimest korda!“ Liisikesel oli nutt kurgus.

„Kust teie siis tulete?“ küsis mees.

„Sealt mägedelt,“ wastas Liisi ja näitas taha poole. —

„Miks ei tulnud isa teiega ühes?“

„Isa ei saanud ju mitte, ta on surnud.“

„Kas su ema on ka surnud?“ — „Jah.“ — „Kes on su juures wantris praegu?“ — „Mitte keegi, olen üksi.“ — „Kas Peeter ja Marie on sinu wend ja õde?“ — „Jah, armastan neid nii väga. Usun, nad leiawad jõululapse. Peetril oli 40 penni, kuulsin, kui ta seda Mariele ütles.“

„So! mu tüdruk, nüüd pead sa jälle sooja sängi pugema. Kuuled sa? Hääd ööd!“ — „Hääd ööd, armas onu! Kui sa teel jõululast näed, ütle talle, et riputasin sukad wälja, ehk ta paneks mulle midagi nende sisse.“ — „Jah, jah, mu laps! Nüüd hääd ööd! Maga hästi!“ „Hääd ööd, ja — rõõmsaid pühi!“ —

Mehed ratsutasid edasi. Wanem nende hulgast,

teda nad „Robertiks“ nimetasid, „ratsutas waitides fõige ees.—

Peetri ja Marie kojusaabumisel magas Liisi magu-
sasti. Nad panid ühte sukka plekist lamba ja teise sukka
piparkoogi ja apelsini. Siis ronisid nad wantrile, uinu-
sid peagi ja magasid sama sügawalt kui Liisigi. Kolm
fodutut rändurit jõulutaewa all.

Kella kümne paiku ratsutas üks mees aeglaselt läbi
linna wärawate metsa poole. Aeg-ajalt waatas ta
wargfelt ümber, nii nagu kardaks ta jälgimist. Siis-
lides seltsimeeste keskelt ära kuulis ta ukse juures
kedagi enesele järele hüüdwat: „Kuhu nii salaja, Ro-
bert?“

Wana pühulikütt ratsutas otseteed sinna, kus seisis
wanter. Sää! kuulatas ta wiibu, kas ka kõik magawad,
siis astus ta tasa lähemale. Nüüd riputas ta wiis
kuni kuus suuremat pakki wantrirataste külge, siis
toppis mõlemad sukad täis wäikeste pakkestega.
Waikselt seisatas ta weel seal, siis pööras ta ja ratju-
tas tagasi.

Asjatult ootasid aga ta seltsilised teda täna-
sel ööl!

„Wan fihs!“, hüüdis üks neist, „wana“ sõitis tagasi
wantri juurde. See pole esimene kord, kus ta jookseb
kellegi lapse järgi. Kord rääkis keegi, tal olewat olnud
naine ja tütar, kes aga ära surnud. Sellest ajast ole-
wat ta wäga õnnetu.“

Jah, wana, kareda wälimusega kütt jooksis ühe
wäikese lapse järgi. See laps, Liisi Hayden, pol-
nud talle aga mitte wõõras, waid tema lihase
wenna laps, mida ta kohe taipas, kui laps oma
nime oli awaldanud. Rakskümmend pikka aastat juba

polnud näinud ta oma wenda ja nüüd — leidis ta tema lapsed! Homme tahtis ta seda wahwat poisssi Peetert näha, kes nii isalikult oli hoolitsenud wähemate eest. Mis pidi ta aga nendega pääle hakama? Talle meenus ta õde, pr. Holm, kes Santa-Fees elas kaunis jõukais oludes, wiimane peab nõu leidma. Meeleldi ei käinud ta sääl, sest õde oli usklik ja noomis teda sageli tema jumalakartmatuse pärast. Aga täna wajas ta õe nõu laste suhtes. Rõõmuga terwitas teda õde. Pr. Holm osutus selleks daamiks, kes lapsi nii lahkesti kirjiku kutsus. Kui Robert temale jutustas nendest, siis teadis õde, et need olid samad lapsed, keda tema kirjiku ukse ees kõnetanud. Meel samini oleks ta lohe õpsel juba läinud lastele järgi, kuid sellega polnud Robert nõus; ta ei tahtnud laste und segada. „Homme läheme ja toome lapsed,“ ütles ta, „siis näen ma neid weel enne oma ärasõitu.“

„Miks ei taha ka sina jääda elama minu juurde, sul on ju küllalt raha, et loobuda tööst ja minu majas on ruumi küllalt. „Meeleldi tahaksin, kui sa mind wana farmi kütli wastu tahad wõtta oma ilusasse majja. — „Ära räägi nii, Robert, meie kaks hoiame ühte, oleme emaks ja isaks nendele waestastele.“ —

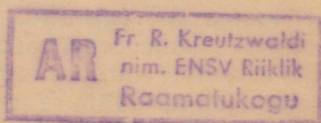
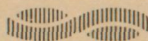
Ei aimanud lapsed, milliseid üllatusi toowad neile jõulud. — Kui Peeter hommikul wankrist wäljus, et wana Tomi järele waadata, polnud ta imestusel piiri, kui nägi, et sama nukk, mida nad Mariega äriaknal imestanud ning meeleldi oleks ostnud wäikesele õele — Siisi sukasäärest pooleldi wälja wahtis. Teisest sukast leidis ta nuku kõõginõud, millised Mariele äris nii wäga meeldinud. Rahakoti kahetümmewie taalriga

leidfid nad Liisi sukapöiaft. Suurtes pakkides, mis rippufid wankri rataste küljes, olid soojad riided ja toidukraami. Laste rõõmuhõisketel polnud piiri. Kuidas tänafid nad Jumalat ja õnnistafid oma tundmatut häätegitjat. Wäikene Liisi tänas aina jõululafst kõige eest.

Kuidas imestafid nad aga, kui fee lahke proua firikufst wõõra härraga neid paari tunni pärast külafstafid ja kuulda said, et nad on nende lihane tädi ja onu, kes tulid neid enese juurde wiima. „Oh isa! ema! kui teie seda näeksite!“ hüüdfid nad. Peeter nuttis kui laps. „Waata, Marie,“ ütles ta, „eks ole: mida Jumal töötanud, seda täidab Ta ka. Onnelik, kes Seda ufaldab.“ „Jah,“ ütles Marie, „meie hüüdfime — ja Tema wastas.“ „Imelik—Nõuandja on Ta nimi ja imeliselt toimis ta meiega. Weel fird rafendati Tom wankri ette ja sõit läks linna poole. Proua Holmi ilufas faalis färas fel õhtul suur jõulufuufst küünalde tules. Tädi luges jõululugu ja waljusti kõlas õnnelikfude laste fuufst: „Oh sa õnnistaw, oh sa rõõmustaw, püha, kallis jõuluaeg!“ Pühade möõdudes faatis tädi wäikese Liisi kooli, Marie õppis käsitööd ja mõnda muud tarwilikku; wõis ka palju muufikat teha tädi ilufal flaweril, mida Liisi jõululapfelst palunud. Peetri wiis onu ühe tubli kaupmehe juurde ärisse õppima. Wana Tom ei tarwitfenud ennafst ka mitte enam waewata, tohtis süüa armuleiba soojas tallis kuni elulõpuni. Wana wanfer uue riidega faetult kingiti ühele lesele naisele, kes enesele leiba teenis sellega, et lähedal olewatesse küladesse faadetifi kätte toimetas. Lapsed olid onule ja tädile wäga tänulikud ja rõõmustafid neid oma armastufe ja poolehoiuga. Oma terve elu ja olemifega tänafid nad aga Jumalat, kes nende palwet kuulnud ja neid nii imeliselt aitanud.

Kohtasid nad kedagi, kes raskuste all ägas, siis rääkisid nad oma imelisest kogemusest, kuidas Jumal teed ja nõu leiab ka sääl, kus inimesel ühtegi väljawaadet ei ole.

„Usalda Teda,“ ütlesid nad, „Tema wiib sind läbi murede rägastiku haljale aasale, sest Tema nimi on: „Imelik — Nõuandja.“

An 935
Imelik

